

lertid for rettest, at renten i alle tilfælde efter det 65. år refunderes efter de for refusion af sådan rente gældende regler.

De pågældende rentemodtagere vil for så vidt komme til at indtage en mellemstilling mellem egentlige invaliderentemodtagere og egentlige aldersrentemodtagere, og det foreslås derfor, at socialministeren bemyndiges til eventuelt at fastsætte nærmere regler om disse rentemodtageres stilling i så henseende i henhold til folkeforsikringsloven.

Personer, som oppebærer hjælp efter forsorgslovens §§ 247—48, har efter hidtidig praksis ved deres overgang til aldersrente ved det fyldte 65. år på samme måde som invaliderentemodtagere beholdt invaliditetstillægget, og såfremt de har fået tillagt hjælpeløshedstillæg og/eller blindetillæg til lige disse tillæg. Da sådanne personer fortsat agtes stillet på samme måde som tidligere invaliderentemodtagere, vil de også fremtidig være omfattet af bestemmelsen i § 57.

Til folkeforsikringslovens § 60.

Hjælp efter den nugældende § 60 kan kun ydes, hvis den har erhvervsmæssig betydning for pågældende. På den anden side er hjælpen ikke betinget af trang. Bestemmelsen dækker proteser, bandager, sygevoгне, høreapparater o. lign., dog at mindre ydelser holdes udenfor. Efter denne bestemmelse er der også i vidt omfang ydet hjælp til betaling af livsvigtig medicin, ligesom der er betalt for ophold på specialkuranstalter, såsom Hald Folkekuranstalt og Gigtsanatoriet.

Efter folkeforsikringslovens § 62 kan der i tilfælde, som ikke falder ind under § 60, og hvis der heller ikke er mulighed for hjælp efter andre regler, ydes rentemodtagere hjælp til de i § 60 omhandlede formål, men det anses dog i praksis at være en betingelse for hjælp, at den pågældende foranstaltning vil medføre en vis varigere økonomisk og erhvervsmæssig fordel, der står i rimeligt forhold til bekostningen.

Ved siden af de efter §§ 60 og 62 ydede hjælpeforanstaltninger er den fornødne hjælp til de i disse bestemmelser omhandlede formål hovedsagelig blevet ydet efter forsorgslovens regler, særlig i henhold til denne lovs § 256. Det bemærkes herved, at der kun i ringe omfang på det heromhandlede område kan ydes hjælp gennem sygekasserne eller i henhold til ulykkesforsikringslovgivningen, og der kan efter forsorgsloven kun ydes hjælp, når der foreligger økonomisk trang.

Der fremkommer således en række tilfælde, hvor der ingen mulighed er for at yde invaliderede personer, der har behov for et eller andet hjælpemiddel, hjælp til anskaffelse, reparation eller udskiftning af dette. Dette gælder alle de tilfælde, hvor der ikke i forsorgslovens forstand foreligger trang, og hvor hjælpen ikke har erhvervsmæssig betydning, det være sig, fordi den pågældende invaliditet kun i ringe grad eller slet ikke påvirker erhvervsevnen, f. eks. hos husmødre, der har behov for et høreapparat, eller fordi invaliditeten er så stor, at pågældende slet ikke har nogen erhvervsevne.

Da man ikke finder det rimeligt, at der kun i trangtilfælde er adgang til at yde hjælp til proteser m. v., hvor sådanne hjælpemidler ikke har erhvervsmæssig betydning, foreslås folkeforsikringsloven ændret, således at der i henhold til denne lov som hovedregel kan ydes hjælp til nævnte formål uden hensyn til, om der foreligger trang i forsorgslovens forstand, og om hjælpemidlet har erhvervsmæssig betydning for pågældende.

Det foreslås endvidere, at administrationen vedrørende ydelse af hjælp som den omhandlede principielt henlægges til invalideforsikringsretten, idet man på grund af disse ydelsers særlige karakter ikke har fundet det hensigtsmæssigt at lade kommunerne forestå administrationen. Invalideforsikringsretten besidder en særlig sagskundskab på disse områder, f. eks. med hensyn til, hvilken slags protese der bør ydes, hvornår protesen skal tages i brug o. s. v., og i hvert fald de mindre kommuner vil ikke råde over den tilstrækkelige sagskundskab. Det foreslås dog samtidig, at socialministeren kan fastsætte, at lokale organer — de sociale udvalg eller sygekasserne — eller særlige sagkyndige centralorganer kan medvirke ved den praktiske gennemførelse af ordningen.

Iøvrigt skal man nærmere bemærke følgende:

Stk. 1 a. De nuværende bestemmelser i stk. 1 og stk. 2, der er foreslået bibeholdt i deres hidtidige skikkelse, indeholder blandt andet reglerne for ydelse af hjælp til uddannelse og oplæring m. v., der fortsat må være erhvervsmæssig betinget.

De nye bestemmelser er formuleret i stk. 1 a, hvor ydelsen af den omhandlede hjælp — til proteser, sygevoagne m. m. — ikke er betinget af, at den har erhvervsmæssig betydning, men det kræves alene, at hjælpen angår foranstaltninger, som skønnes uden uforholdsmæssig udgift at kunne afhjælpe eller i betydelig grad for-